

Arrest

nr. 206 415 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen
X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. VERHAEGEN *loco* advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoekster J. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn geboren te Lagos. Na het overlijden van uw grootvader verhuisde u samen met uw moeder, uw twee broers en uw grootmoeder naar Kaduna, de geboorteregio van uw moeder.

Toen er daar een bomexplosie was verloor u het contact met uw moeder en keerde u met uw vader terug naar Lagos. U woonde er vervolgens bij uw vader en zijn nieuwe vrouw en hun twee kinderen. U verklaart dat er gesproken werd over uw besnijdenis voor uw vertrek uit het land. De familie van uw vader zou op een besnijdenis hebben aangedrongen en uw vader zou hier mee akkoord zijn gegaan. U verklaart eveneens slecht behandeld te zijn geweest door de vrouw van uw vader, zij liet u al het huishoudelijk werk opknappen, sloeg u en zorgde er voor dat u in een slecht daglicht stond bij uw vader. Op een dag kwam een vriend van de familie, Chief, u bij u thuis halen. U kende de man niet maar hij nam u en uw broers mee naar de luchthaven en bracht u naar België. Bij aankomst in België heeft deze man u naar uw moeder gebracht. U verklaart niet meer naar Nigeria te willen terugkeren omdat u niet meer bij de vrouw van uw vader wil wonen en u vreest er besneden te worden. Uw moeder verblijft reeds sinds januari 2014 in België (CGVS-kenmerk 14/10131). Op 06 januari 2014 diende zij een eerste asielaanvraag in, deze werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 01 december 2014 diende zij een tweede asielaanvraag in maar ook deze werd negatief afgesloten en de beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook uw broers (S.I.A., CGVS-kenmerk 17/16919/C en S.F.A., CGVS-kenmerk 17/16919/D) en uw zus (S.A.O., CGVS-kenmerk 17/16919/E) dienden een eigen asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een medisch attest voor dat u niet besneden bent. Uw advocaat bezorgt het Commissariaat-generaal het rapport van Asyllos, Nigeria: domestic violence and FGM dd augustus 2017.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen besneden te worden bij een terugkeer naar Nigeria. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze vrees voor besnijdenis in uwen hoofde.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie omtrent besnijdenis beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Home Office – Country Policy and Information Note, Nigeria: female genital mutilation – feb 2017' en 'CGVS – COI Focus Nigeria, vrouwelijke genitale verminking – 12.10.2015'). Uit deze informatie blijkt allerminst dat besnijdenis in Nigeria als een standardeis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd. De algemene prevalentiegraad in Nigeria bedroeg in 2013 zo'n 25%, Nigeria wordt daarbij beschouwd als een land met een matig tot laag prevalentiepercentage, waarbij drie vierde van de vrouwen niet besneden wordt. Verder blijkt uit deze informatie dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal besnijdenissen, generatie na generatie wordt er minder besneden. Daarnaast wijst men op grote verschillen in de prevalentiegraad naargelang de staat. U verklaart banden te hebben met zowel Lagos State als Kaduna State (gehoorverslag CGVS p.5), waar het prevalentiepercentage in 2013 respectievelijk 34,8% en 25,1% bedroeg. Dit wijst er op dat een grote meerderheid van de meisjes er niet besneden worden. **Zodoende kan besnijdenis in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd en dient u een persoonlijke vrees voor besnijdenis concreet aan te tonen, waar u allerminst in slaagt.**

Verder steunt uw asielrelaas volledig op de verklaringen afgelegd door uw moeder in haar tweede asielaanvraag. U verklaart het land te hebben verlaten uit vrees voor een besnijdenis. Uw moeder haalde deze feiten reeds aan in het kader van haar tweede asielaanvraag. Er werd besloten dat uw moeder er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet loopt. Er werd gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar vrees voor een besnijdenis in uwen hoofde gezien de verregaande incoherenties tussen de verklaringen van uw moeder. De kennis van uw moeder op vlak van besnijdenis schiet daarenboven te kort om aan te nemen dat u daadwerkelijk een risico op besnijdenis liep. Evenzeer liet zij na van bij haar vraag naar internationale bescherming deze vrees naar voren te brengen, wat de geloofwaardigheid van dit risico verder aantast. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sluit zich in haar arrest onverminderd aan bij de beoordeling van het Commissariaat-generaal.

Er werd geen verder beroep aangetekend tegen deze beslissing, zodoende staat de beoordeling van de asielaanvraag van uw moeder vast. **Aangezien u uw asielmotieven volledig kadert binnen dit ongeloofwaardig bevonden relaas van uw moeder, kan ook aan uw verklaringen moeilijk enig geloof worden gehecht. Daarom kan er evenmin een positief gevolg gegeven worden aan uw asielaanvraag.** Daarnaast konden ook uw broers en uw zus niet overtuigen en werd ook hun asielaanvraag afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u neerlegt en de verklaringen die zowel uw moeder, uw broers en u afleggen binnen deze nieuwe vraag om internationale bescherming zijn niet in staat deze beoordeling te wijzigen. De verklaringen die worden afgelegd omtrent uw vrees voor besnijdenis overtuigen niet.

U noch uw moeder brachten bijkomende elementen aan die deze eerdere beoordeling in een nieuw daglicht kunnen stellen. U herhaalt enkel uw vrees dat de familie van uw vader u vroeg om besneden te worden. U slaagt er echter niet in aan te tonen wie van zijn familie al over besnijdenis zou gesproken hebben. U verklaart mensen te hebben horen praten maar niet te weten wie zij precies waren (gehoorverslag CGVS p.8-9). Zodoende levert u geen bijkomende informatie die de eerdere beoordeling door het Commissariaat-generaal met betrekking tot uw besnijdenis kan wijzigen. **Bovendien dient gewezen te worden op een bijkomende inconsistentie tussen de verschillende verklaringen die bij het gehoor van u en uw moeder naar voren kwamen.** Zowel u als uw moeder verklaren in onderhavige asielaanvraag dat uw grootvader om het leven werd gebracht door de familie van uw vader omwille van de onenigheid die bestond omtrent uw besnijdenis (gehoorverslag CGVS p.5 en gehoorverslag moeder p.5-6). Dit bracht uw moeder echter nooit eerder ter sprake. **Zij bracht de dood van uw grootvader meermaals ter sprake maar vermeldde hierbij nooit dat hij gedood zou zijn door haar schoonfamilie omwille van de twist rond besnijdenis.** Meer nog, zij verklaarde eerder dat haar vader was overleden aan een hartaanval (gehoorverslag CGVS in kader van eerste asielaanvraag moeder p.8 en gehoorverslag CGVS in kader van tweede asielaanvraag moeder dd 26.01.2015 p.7-8). **Dat zij een dergelijk cruciaal element onvermeld zou laten en hier zelfs tegenstrijdige verklaringen rond aflegt draagt opnieuw bij aan de ongeloofwaardigheid van de verklaringen omtrent uw besnijdenis.**

Zodoende kunnen uw en uw moeders bijkomende verklaringen omtrent uw besnijdenis niet overtuigen en wordt deze vrees in uw hoofd ongeloofwaardig bevonden.

Waar u verklaart in slechte omstandigheden te hebben geleefd tijdens uw verblijf bij uw vader, geeft ook dit geen aanleiding tot internationale bescherming. U verklaart steeds alle klusje in huis te moeten opknappen en gepest en geslagen te worden door uw stiefmoeder. Deze verklaringen zijn onvoldoende ernstig om aanleiding te kunnen geven tot een beschermingsstatus. U brengt dit vooreerst niet zelf ter sprake, ook niet wanneer u wordt gevraagd of u nog andere dingen wilt aanbrengen of er nog andere elementen er voor zorgen dat een terugkeer naar Nigeria moeilijk zou zijn (gehoorverslag CGVS p.10). Het is pas na een opmerking van uw advocaat dat dit onderwerp wordt aangesneden (gehoorverslag CGVS p.11). Uit uw verklaringen blijkt verder niet dat u in een klimaat zou zijn opgegroeid waar uw noden volledig genegeerd werden en u verregaande mishandelingen onderging. Zo verklaart u dat uw vader wel lief voor u was maar niet altijd uw kant koos en boos kon zijn (gehoorverslag CGVS p.12), daarmee niet aangevend dat hij niet zou optreden indien u verregaande mishandeling zou hebben ondergaan. Verder bent u evenmin consistent in de manier waarop u verklaart bij uw vader te hebben geleefd. Waar u eerst verklaart tot aan uw vertrek naar België naar school te zijn gegaan (gehoorverslag CGVS p.8), verklaart u later niet naar school te zijn gegaan wanneer u bij uw vader verbleef (gehoorverslag CGVS p.12). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de omstandigheden waarin u bij uw vader zou hebben gewoond. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in een dergelijk milieu te hebben verbleven dat dit een ervaring betreft die aanleiding kan geven tot internationale bescherming.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. U legt een medisch attest neer dat u niet besneden bent, dit attest kan echter niet aantonen dat er in uw land van herkomst een vrees zou bestaan dat u besneden zou worden. Waar uw advocaat een **algemeen rapport neerlegt met betrekking tot huiselijk geweld en besnijdenis in Nigeria** wordt er op gewezen dat een loutere verwijzing naar informatie over de prevalentie van FGM in Nigeria niet kan volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande.

Uit de informatie in het dossier en uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat het loutere behoren tot de Yoruba-etnie en louter op basis van uw herkomst volstaat om het bestaan van de voormelde vrees aannemelijk te maken. Deze informatie is verder van algemene aard en heeft geen betrekking op uw eigen persoon. Zulke algemene informatie kan geenszins volstaan om te besluiten dat u bij een terugkeer naar uw land en regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, kennelijk in gebreke. Dit geldt nog des te meer aangezien uit de verklaringen en de neergelegde documenten van uw moeder blijkt dat zij evenmin besneden is.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Lagos te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Lagos actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Het Commissariaat-generaal wijst de staatssecretaris op het feit dat ook in hoofd van uw moeder (S.S.O., CGVS-kenmerk 14/10131Z), uw broers (S.I.A., CGVS-kenmerk 17/16919/C en S.F.A., CGVS-kenmerk 17/16919/D) en uw zus (S.A.O., CGVS-kenmerk 17/16919/E) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster A. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Uw moeder verklaart dat u een Nigeriaans staatsburger bent geboren te Brussel. Zij verklaart dat u bij een terugkeer naar Nigeria het risico loopt te worden besneden, wat zij wilt vermijden. Zowel de familie van uw vader als de familie van uw moeder zou hierop aandringen. Uw moeder verblijft reeds sinds januari 2014 in België (CGVS-kenmerk 14/10131).

Op 06 januari 2014 diende zij een eerste asielaanvraag in, deze werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 01 december 2014 diende zij een tweede asielaanvraag in maar ook deze werd negatief afgesloten en de beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook uw broers (S.I.A., CGVS-kenmerk 17/16919/C en S.F.A., CGVS-kenmerk 17/16919/D) en uw zus (J., CGVS-kenmerk 17/16919) dienden een eigen asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een medisch attest voor dat u niet besneden bent. Uw advocaat bezorgt het Commissariaat-generaal het rapport van Asyllos, Nigeria: domestic violence and FGM dd augustus 2017.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw moeder verklaart in uwen hoofde te vrezen voor de besnijdenis van u en uw zus bij een terugkeer naar Nigeria. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze vrees voor besnijdenis.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie omtrent besnijdenis beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Home Office – Country Policy and Information Note, Nigeria: female genital mutilation – feb 2017' en 'CGVS – COI Focus Nigeria, vrouwelijke genitale verminking – 12.10.2015'). Uit deze informatie blijkt allerminst dat besnijdenis in Nigeria als een standaardis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd. De algemene prevalentiegraad in Nigeria bedroeg in 2013 zo'n 25%, Nigeria wordt daarbij beschouwd als een land met een matig tot laag prevalentiepercentage, waarbij drie vierde van de vrouwen niet besneden wordt. Verder blijkt uit deze informatie dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal besnijdenissen, generatie na generatie wordt er minder besneden. Daarnaast wijst men op grote verschillen in de prevalentiegraad naargelang de staat. U verklaart banden te hebben met zowel Lagos State als Kaduna State (gehoorverslag CGVS p.5), waar het prevalentiepercentage in 2013 respectievelijk 34,8% en 25,1% bedroeg. Dit wijst er op dat een grote meerderheid van de meisjes er niet besneden worden. **Zodoende kan besnijdenis in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd en dient u een persoonlijke vrees voor besnijdenis concreet aan te tonen, waar u allerminst in slaagt.**

Verder steunt uw asielrelaas volledig op de verklaringen afgelegd door uw moeder in haar tweede asielaanvraag. U verklaart het land te hebben verlaten uit vrees voor een besnijdenis. Uw moeder haalde deze feiten reeds aan in het kader van haar tweede asielaanvraag. Er werd besloten dat uw moeder er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet loopt. Er werd gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar vrees voor een besnijdenis in uwen hoofde gezien de verregaande incoherenties tussen de verklaringen van uw moeder. De kennis van uw moeder op vlak van besnijdenis schiet daarenboven te kort om aan te nemen dat u daadwerkelijk een risico op besnijdenis liep. Evenzeer liet zij na van bij haar vraag naar internationale bescherming deze vrees naar voren te brengen, wat de geloofwaardigheid van dit risico verder aantast. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sluit zich in haar arrest onverminderd aan bij de beoordeling van het Commissariaat-generaal. Er werd geen verder beroep aangetekend tegen deze beslissing, zodoende staat de beoordeling van de asielaanvraag van uw moeder vast. **Aangezien u uw asielmotieven volledig kadert binnen dit ongeloofwaardig bevonden relaas van uw moeder, kan ook aan uw verklaringen moeilijk enig geloof worden gehecht. Daarom kan er evenmin een positief gevolg gegeven worden aan uw asielaanvraag.** Daarnaast konden ook uw broers en uw zus niet overtuigen en werd ook hun asielaanvraag afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die worden neergelegd en de verklaringen die zowel uw moeder, uw broer en uw zus afleggen binnen deze nieuwe vraag om internationale bescherming zijn niet in staat deze beoordeling te wijzigen. De verklaringen die worden afgelegd omtrent uw vrees voor de besnijdenis van uw zussen overtuigen niet.

Gezien uw jonge leeftijd wordt in deze verwezen naar de argumentatie op basis van de verklaringen van uw zus J. en uw moeder. In hun beslissing wordt omtrent deze vrees voor besnijdenis het volgende geargumenteed:

U noch uw moeder brachten bijkomende elementen aan die deze eerdere beoordeling in een nieuw daglicht kunnen stellen. U herhaalt enkel uw vrees dat de familie van uw vader u vroeg om besneden te worden. U slaagt er echter niet in aan te tonen wie van zijn familie al over besnijdenis zou gesproken hebben. U verklaart mensen te hebben horen praten maar niet te weten wie zij precies waren (gehoorverslag CGVS p.8-9). Zodoende levert u geen bijkomende informatie die de eerdere beoordeling door het Commissariaat-generaal met betrekking tot uw besnijdenis kan wijzigen. **Bovendien dient gewezen te worden op een bijkomende inconsistentie tussen de verschillende verklaringen die bij het gehoor van u en uw moeder naar voren kwamen.** Zowel u als uw moeder verklaren in onderhavige asielaanvraag dat uw grootvader om het leven werd gebracht door de familie van uw vader omwille van de onenigheid die bestond omtrent uw besnijdenis (gehoorverslag CGVS p.5 en gehoorverslag moeder p.5-6). Dit bracht uw moeder echter nooit eerder ter sprake. **Zij bracht de dood van uw grootvader meermaals ter sprake maar vermeldde hierbij nooit dat hij gedood zou zijn door haar schoonfamilie omwille van de twist rond besnijdenis.** Meer nog, zij verklaarde eerder dat haar vader was overleden aan een hartaanval (gehoorverslag CGVS in kader van eerste asielaanvraag moeder p.8 en gehoorverslag CGVS in kader van tweede asielaanvraag moeder dd 26.01.2015 p.7-8). **Dat zij een dergelijk cruciaal element onvermeld zou laten en hier zelfs tegenstrijdige verklaringen rond aflegt draagt opnieuw bij aan de ongeloofwaardigheid van de verklaringen omtrent uw besnijdenis.**

Zodoende kunnen uw en uw moeders bijkomende verklaringen omtrent uw besnijdenis niet overtuigen en wordt deze vrees in uwen hoofde ongeloofwaardig bevonden.

De documenten die in uwen hoofde worden neergelegd kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw moeder legt een medisch attest neer dat u niet besneden bent, dit attest kan echter niet aantonen dat er in uw land van herkomst een vrees zou bestaan dat u besneden zou worden. Waar uw advocaat een algemeen rapport neerlegt met betrekking tot huiselijk geweld en besnijdenis in Nigeria wordt er op gewezen dat een loutere verwijzing naar informatie over de prevalentie van FGM in Nigeria niet kan volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Uit de informatie in het dossier en uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat het loutere behoren tot de Yoruba-etnie en louter op basis van uw herkomst volstaat om het bestaan van de voormelde vrees aannemelijk te maken. Deze informatie is verder van algemene aard en heeft geen betrekking op uw eigen persoon. Zulke algemene informatie kan geenszins volstaan om te besluiten dat u bij een terugkeer naar uw land en regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, kennelijk in gebreke. Dit geldt nog des te meer aangezien uit de verklaringen en de neergelegde documenten van uw moeder blijkt dat zij evenmin besneden is.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe.

Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Lagos te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Lagos actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Het Commissariaat-generaal wijst de staatssecretaris op het feit dat ook in hoofde van uw moeder (S.S.O., CGVS-kenmerk 14/10131Z), uw broers (S.I.A., CGVS-kenmerk 17/16919/C en S.F.A., CGVS-kenmerk 17/16919/D) en uw zus (J., CGVS-kenmerk 17/16919) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift van 24 januari 2018 een schending aan van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"); "artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie"; "artikel 60 van het Verdrag van Europa rond het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (Verdrag van Istanbul); "artikels 4, 14,\$4, 17,\$2 en artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 met betrekking tot de werking van het CGVS"; "artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); "artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "Kwalificatierichtlijn"); "de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur".

Verzoeksters wijzen erop dat de Raad in het kader van huidig beroep over volle rechtsmacht beschikt.

Verzoeksters halen aan dat asielzoekers op grond van §§ 232 en 251 van het EHRM arrest "M.S.S. t. België en Griekenland" van 21 januari 2011 als groep bijzonder kwetsbaar worden geacht vanwege alles wat ze meemaken onderweg en de traumatische ervaringen die ze allicht eerder hebben meegemaakt.

Verzoeksters wijzen op hun kwetsbaarheid als jonge meisjes afkomstig uit een regio waar gendergerelateerd geweld endemisch is. Zij verwijzen naar het arrest "Opuz t. Turkije" van 9 juni 2009, waarin het EHRM erkent dat vrouwen in Turks Koerdistan bijzonder kwetsbaar zijn vanwege het endemische gendergerelateerd geweld in Zuid-Oost-Turkije.

Verzoeksters wijzen tevens op hun kwetsbaarheid ten gevolge van hun leeftijd. Zij halen artikel 20, lid 3 en 4 van Richtlijn 2011/95/EU (herschikte Kwalificatierichtlijn) aan. Zij stellen dat dit samen dient gelezen te worden met de samenwerkingsplicht die voortvloeit uit artikel 4 van de herschikte Kwalificatierichtlijn en de actieve samenwerking als bedoeld in paragraaf 66 van het arrest *“M.M. tegen Ierland”* van het Hof van Justitie. Deze bepalingen werden naar Belgisch recht hoofdzakelijk omgezet door artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en de artikels 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 dat de rechtspleging voor het CGVS regelt. Verzoeksters halen tevens artikel 1. 12 van de Vreemdelingenwet aan. Verzoeksters halen het belang van het kind aan en verwijzen naar overwegingen 18, 28 en 33 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 25.6 van de herschikte Procedurerichtlijn, artikel 14, § 4 van het KB van 11 juli 2003, artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de *General Comment* van het Kinderrechtencomité van 29 mei 2013 (zie bijlage 3, § 32). Verzoeksters stellen voorts dat het Kinderrechtencomité *“ook verschillende factoren [bepaalt] die overwogen moeten worden bij het bepalen van het hoger belang van het kind, met name de mening van het kind, de identiteit van het kind, het behoud van zijn familiale omgeving en het handhaven van relaties, de verzorging, de bescherming en de veiligheid van het kind, zijn kwetsbaarheid, zijn recht op gezondheid en zijn recht op onderwijs.. Het Comité herhaalt bij vele aangelegenheden dat het IVRK als een geheel moet beschouwd worden en dat de bepalingen ervan samen moeten gelezen worden. (bijlage 4, BCHV, december 2014, Asiel en de bescherming van kwetsbaarheid Inoverwegingname van de minderjarigheid en trauma in de Belgische asielpcedure, pg. 14).”*.

Verzoeksters betogen dat verzoeken om internationale bescherming een toepassing van Unierecht uitmaken en dat het IVRK onverkort toepassing dient te vinden bij de behandeling van aanvragen. Zij verwijzen naar het arrest C-540/03 van het Hof van Justitie (HvJ, C-540/03, 27 juni 2006, § 37).

Verzoeksters halen voorts aan dat het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen aanstipt dat *“het onderzoek van de aanvraag hoort te gebeuren in een vriendelijke sfeer, door gekwalificeerde professionals, dat er ook rekening dient gehouden te worden met het algemeen welzijn van het kind met name zijn recht op (over)leven, op ontwikkeling/ontplooiing en op non-discriminatie. En dat om dit te bereiken horen de instanties een precies beeld van de complete identiteit van het kind te hebben (met name zijn nationaliteit, opvoeding, herkomst, bijzondere en specifieke kwetsbaarheidfactoren,...). De beslissing dient in het licht van het hoger belang van het kind gemotiveerd te worden. (bijlage 4, BCHV, december 2014, Asiel en de bescherming van kwetsbaarheid Inoverwegingname van de minderjarigheid en trauma in de Belgische asielpcedure, pg 16).”*.

Verder verwijzen verzoeksters naar de individuele omstandigheden die in rekening moeten worden gebracht, zoals uiteengezet door UNHCR (bijlage 5, UNHCR, *“The heart of the matter, Assessing Credibility when Children Apply for Asylum in the European Union”*, p. 22). Door de advocaat-generaal Bot werd al verduidelijkt dat de richtlijnen en duiding van het UNHCR een bijzonder belangrijke interpretatieve waarde hebben (Conclusies van advocaat-generaal Y. BOT, zaak C-277/11, MM t. Ierland, 26 april 2012). UNHCR stelt in haar richtlijnen: *“A child-sensitive application of the refugee definition would be consistent with the 1989 Convention on the Rights of the Child. (...) These principles inform both the substantive and the procedural aspects of the determination of a child's application for refugee status.”* (bijlage 6, UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, § 5). Verzoeksters wijzen op pagina 33 van het rapport van BCHV *“Kinderen in asiel: rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang”* (bijlage 7).

Verzoeksters stellen tevens dat de Raad zelf verschillende malen heeft aangedrongen op een lagere bewijslast voor minderjarige asielzoekers op basis van leeftijd (CCE, arrest n° 69.096, 25 oktober 2011 - Zie ook in die zin: CCE, arrest n° 67.721, 30 september 2011; CCE, arrest n° 69.087, 25 oktober 2011; CCE, arrest n° 68.245, 11 oktober 2011; CCE, arrest n° 72.592, 23 december 2011; CCE, arrest n° 79.279, 16 april 2012; CCE, arrest n° 79.493, 18 april 2012, CCE., arrest n° 90.233, 24 oktober 2012; CCE, arrest n° 87.204, 10 september 2012.).

Verzoeksters kwalificeren de ondergane behandelingen onder artikel 3 van het EVRM en het vluchtelingenrecht. Zij verwijzen naar het arrest *“Opuz t. Turkije”* van het EHRM van 9 juni 2009, waarin werd geoordeeld dat fysiek geweld en psychisch geweld behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken. In het arrest *“M.G. t. Turkije”* van 22 maart 2016 oordeelt het Hof dat op basis van de medische rapporten duidelijk is dat de betrokkene slachtoffer is geweest van fysiek en psychisch geweld en dat het om dermate ernstige feiten gaat dat artikel 3 EVRM van toepassing is.

Artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat daden van vervolging onder meer de vorm kunnen aannemen van daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld. Artikel 48/3, § 4 bepaalt dat er terdege rekening gehouden wordt met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd. Uit overweging 30 van de herschikte Kwalificatierichtlijn blijkt dat seksuele gerichtheid en genderidentiteit zo dient begrepen te worden dat het ook gaat om elementen die bijvoorbeeld kunnen leiden tot genitale verminking, gedwongen sterilisatie of gedwongen abortus, dus dat de positie van de vrouw en de nadelige behandeling als vrouw die zij kan ervaren hieronder valt.

Verzoeksters halen aan welke feiten vervolging kunnen uitmaken volgens UNHCR in de *“UNHCR Guidelines on International Protection No. 1 : Gender-Related Persecution, para 9-18 en UNHCR, Sexual and Genderbased Violence Against Refugees, Returnees and Internally Displaced Persons. Guidelines for Prevention and Response, mei 2003, p. 15-19.”*. Zij verwijzen vervolgens naar overweging 17 van de Richtlijn 2012/29/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten, en ter vervanging van Kaderbesluit 2001/220/JBZ.

Verzoeksters stellen dat artikel 60 van de Conventie van Istanbul de link tussen gendergerelateerd geweld en de Vluchtelingenconventie uitdrukkelijk benadrukt en de ondertekenende staten de verplichting oplegt om een gendersensitief asielsysteem te ontwikkelen.

Verzoeksters verduidelijken dat bovenstaande werd aangehaald om te benadrukken wat het wettelijke kader is dat verzoeksters verzoek tot bescherming informeert, en op wat de verplichtingen zijn van verwerende partij om op een kindvriendelijke manier, rekening houdende met kind-specifieke vervolging, verzoeksters vrees correct te kwalificeren, met voldoende elasticiteit, en voldoende omkadering om haar haar vrees zo volledig mogelijk te laten uiteen zetten en zelf rekening te houden met welke objectieve informatie onderbreekt.

Verzoeksters menen dat de bewering van verweerder dat *allerminst* zou blijken dat besnijdenis in Nigeria een standaardis zou zijn, weinig kies is waar de eigenlijke informatie aantoon dat voor iemand van verzoeksters etnie er meer dan 50 procent kans is dat ze aan een behandeling zou onderworpen worden die foltering uitmaakt. Verzoeksters zijn van oordeel dat de algemene prevalentiegraad niet zozeer van toepassing is; Nigeria is een uiterst divers land, en het leven bij de ene bevolkingsgroep, op de ene plaats, van het ene geslacht, geloof en etnie, is volstrekt anders dan dat van een andere groep. Volgens verzoeksters dient verwerende partij het risico te individualiseren.

Verzoeksters betogen dat de objectieve informatie erg duidelijk stelt dat *“vrouwen in Nigeria, waaronder deze die besnijdenis riskeren, een bepaalde sociale groep uitmaken, omdat ze een onveranderlijk kenmerk delen, en vrouwen in Nigeria in hun fundamentele rechten erkend worden en het voorwerp vormen van discriminatie.”*.

Verzoeksters menen dat het vaststellen *“dat er wel degelijke ernstige problemen zijn voor meisjes en vrouwen in Nigeria is een noodzakelijke stap om het correcte kindvriendelijke en gendersensitieve kader te hanteren dat blijkt geeft van een besef van de ernst van de algemene situatie. Van daaruit zou dan ver- trokken moeten worden om verzoeksters achtergrond, verklaringen, etnie, geloof, sociaal leven, scholingsniveau, ontwikkeling, familiale situatie, etc te onderzoeken om naar een holistische beoordeling te gaan van het hoger belang van het kind, waar een kader ontstaat waar, met het toekennen van het voordeel van de twijfel, een zo volledig mogelijke inschatting kan gebeuren, zonder enige vooringenomenheid, van de risico's en de graad ervan.”*. Verzoeksters menen dat verweerder dit laatste onderzoek, dat essentieel is, niet naar behoren gevoerd heeft.

Verzoeksters halen aan dat de leeftijdsgrens alleszins overeenstemt met de leeftijd van verzoeksters. We kunnen onthouden van de FGM die verricht wordt, het grotendeels op meisjes tussen 0 en 15 is. Voorts stellen verzoeksters dat in Lagos State 34 procent van de meisjes besneden is. Van de Yoruba, verzoeksters' etnie, is 54.8 procent besneden.

Verzoeksters verwijzen naar de factoren die de UK Home Office uiteenzet welke in rekening moeten genomen worden bij inschatting van het risico.

Verzoeksters stellen vast dat in de COI Focus van oktober 2015 omtrent besnijdenis in Nigeria op pagina 37 staat vermeld dat de beslissing om te besnijden vaak door een autoriteitsfiguur wordt gemaakt in de familie, en in het Zuid-Oosten zou de vader de meeste autoriteit genieten in de familie. De laatste persoon om daarin te raadplegen zou de moeder zijn. Ook grootouders kunnen een rol spelen in de beslissing. Op pagina 38 staat er dat een kind in Nigeria perfect tegen de wil van zijn ouders in kan besneden worden. In het verzoekschrift wordt hernomen dat "[we] weten dat verzoeksters grootvader haar zou beschermd hebben tegen besnijdenis, wat kan omdat het een autoriteitsfiguur was, dat hij is gestorven in 2005 (CGVS, CG 390-N, pg. 5), dat ook de grootmoeder langs moederskant gestorven is (CGVS, CG 390-N, pg.3)' dat de chef, de broer van verzoeksters opa langs moederskant aandrang op besnijdenis (CG 390-N, 7). Verzoekster zit in de risico leeftijd, loopt op basis van haar etnie en locatie-afkomst meer dan 50 procent risico, werd gescheiden van haar moeder, zat in een omgeving waar ze mishandeld werd door de andere vrouw van haar vader, de autoriteitsfiguur die haar moeder tegen besnijdenis beschermd heeft is dood, de andere autoriteitsfiguren dringen aan op besnijdenis en cultureel ligt het zo dat haar moeder haar niet kan beschermen."

Waar verwerende partij wijst op 'bijkomende inconsistenties' voeren verzoeksters aan dat verzoekster J. nu pas 12 jaar is, en nog jonger was ten tijde van de feiten. Dat maakt haar dermate jong dat het weinig zin heeft om uit te gaan van vermeende inconsistenties. Zij stellen dat verschillende wetenschappelijke studies wijzen op de enorme moeilijkheden voor erg jonge kinderen om een autobiografisch geheugen te reconstrueren (bijlage 5, UNHCR, "The Heart of the Matter", p. 66-67).

Verzoeksters menen bovendien dat de bewering van verweerder niet klopt: "Verzoeksters moeder heeft verklaard dat haar vader overleden is aan een hartaanval, maar ze heeft ook verklaard dat dit was nadat hij bezocht werd door de familie van haar man die hem kwaad wou aandoen, en dat ze gelooft dat dit door zwarte magie of voodoo is (CGVS van 26 01 2015, pg 11). Dat is dus geen inconsequentie of tegenstrijdigheid. Sowieso weet verzoekster zelf hier enkel van wat haar moeder haar verteld heeft, en kunnen haar verklaringen ook moeilijk afgewogen worden tegen die van haar moeder."

Wat betreft de stelling van verwerende partij dat verzoekster J. pas het misbruik en huiselijk geweld aangeeft nadat haar advocaat er een opmerking over maakt, kan niet ingezien worden hoe voor een 12-jarige asielzoekster die aangeeft dergelijk geweld te hebben meegemaakt dit relevant kan zijn. "Het is inderdaad zo dat het beter zou zijn indien verwerende partij haar rol als asielinstantie zo speelt dat ze de omgeving schept waarin verzoekster dit volledig spontaan kan opmerken, maar uit niets blijkt dat verzoeksters raadsman haar woorden in de mond heeft gelegd of zelfs maar suggesties gedaan heeft in die zin. Daarna gaat verwerende partij over tot het in twijfel trekken van de consistentie van verzoeksters verklaringen inzake misbruik. Gelet op haar erg jonge leeftijd, gelet op de bijzonder jonge leeftijd waarin ze dit misbruik heeft ondergaan, gelet op het endemische huiselijk geweld in Nigeria, dient verzoekster hierover het voordeel van de twijfel worden toegekend."

Verzoeksters verwijzen tevens naar het Asylos rapport over huiselijk geweld in Nigeria.

Verzoeksters concluderen "dat verwerende partij het risico voor verzoeksters onvoldoende geïndividualiseerd heeft, geen rekening heeft gehouden met etnische achtergrond, en te weinig heeft beoordeeld aan de hand van geografische origine, of die stedelijk is of niet, wie allemaal in de brede familie besneden is, wie de autoriteitsfiguren zijn en wie nog bescherming kan bieden bij een weigering te besnijden, te weinig rekening heeft gehouden met leeftijd, capaciteit om coherente verklaringen af te leggen. Er werd geen enkele elasticiteit aangewend om de aanvraag te beoordelen, zelfs met betrekking tot het beweerdelijk onderga- ne geweld werden geen vragen in de diepte gesteld, werd er niet gepeild naar eerste verzoek- ster haar gevoelsleven, haar perspectieven, en besluiten kan gesteld worden dat zowel qua onderzoek als naar motivering het perspectief van het hoger belang van het kind, en de holistische aandacht voor het welzijn, de integriteit en de ontwikkeling van het kind ontbrak."

In hoofddorde vragen verzoeksters "de bestreden beslissing te hervormen en haar:

- a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;
- b) zo uw Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling".

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegen verzoeksters:

- “3. Kinderrechtencomité, Algemeen Commentaar 14,*
- 4.BCHV, december 2014, Asiel en de bescherming van kwetsbaarheid Inoverwegingname van de minderjarigheid en trauma in de Belgische asielprocedure;*
- 5. UNHCR, The heart of the matter, Assessing Credibility when Children Apply for Asylum in the European Union;*
- 6. UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees;*
- 7. BCHV, Kinderen in asiel: rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang”.*

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Beide verzoeksters beweren ingeval van terugkeer naar Nigeria te zullen worden besneden. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan hun beweerde vrees.

2.4.2. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeksters' asielmotieven steunen op de verklaringen die beide verzoeksters moeder in het kader van haar tweede asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) heeft afgelegd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nam op 23 januari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en motiveerde dat geen geloof kon gehecht worden aan haar vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochters (beide verzoeksters in onderhavige procedure). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 191 366 van 1 september 2017, waarin als volgt werd gesteld:

“In het kader van onderhavige asielprocedure poneert verzoekster dat zij zou vrezen voor een besnijdenis van haar dochters. Deze vrees zou reeds hebben bestaan voor haar vertrek uit haar land en regio van herkomst en hebben geleid tot haar verhuis naar Tudun Wada, Kaduna. De geloofwaardigheid van deze beweerde vrees wordt echter op manifeste wijze ondermijnd doordat verzoekster hiervan tijdens haar gehele eerste asielprocedure geen melding maakte en doordat uit haar verklaringen in de eerste asielprocedure duidelijk kan worden afgeleid dat er van zulke vrees in haar hoofde geen sprake is. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder heeft u tijdens uw eerste asielaanvraag, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch tijdens uw gehoor bij het CGVS, noch tijdens de beroepsprocedure voor de RvV op enig moment gesproken van een vrees voor besnijdenis voor uw kinderen.

U legde bij DVZ enkel verklaringen af in verband met een bomaanslag (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.5). Toen u expliciet gevraagd werd of u nog andere problemen had met medeburgers, antwoordde u ontkennend (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.9, b). Ook tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS stelde u zoals hierboven vermeld slechts dat jullie uit Lagos vertrokken zouden zijn omdat u sinds de dood van uw vader werd lastiggevalen door zijn familie (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 5). U noemt deze problemen in het geheel niet als reden voor uw vertrek uit uw land. Uw schoonfamilie of een vrees voor besnijdenis van uw kinderen noemt u evenmin. Nochtans werd u expliciet gevraagd waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria. U vermeldde enkel de bomaanslag in Tudun Wada (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 17). Gevraagd of u nog andere zaken vreesde in Nigeria antwoordde u ontkennend (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 17). Gevraagd waarom u dan naar Europa kwam in plaats van in Lagos te blijven, stelde u slechts dat u niet bij Chief kon blijven, omdat hij al veel vrouwen had (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 17). Er dient te worden benadrukt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst en dit vanaf het begin van de asielprocedure. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het is dan ook niet ernstig post factum te beweren dat u in feite uw land van herkomst verlaten hebt omdat u een opsporingsbericht van uw schoonfamilie met daarin uw foto zag, dat stelde dat u drie kinderen van hen wegnam (zie verklaring meervoudige aanvraag pt. 15, document AREF en gehoor CGVS d.d. 26/01/2015, p. 8, 12). Het vluchtelingenkamp waar u deze verklaringen zou afgelegd hebben, vermeldde u bovendien evenmin tijdens de procedure van uw eerste asielaanvraag.

(...)

Gevraagd waarom u tijdens het volledige eerste gehoor nooit enige melding maakte van een vrees voor besnijdenis, terwijl u nu stelt dat dit de aanleiding was van uw vertrek naar Kaduna en uiteindelijk uit uw land, stelt u dat u het niet kon zeggen omdat u bang was en niet wist of ze in België hetzelfde doen (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 12). Uit het administratief dossier blijkt echter dat u op 6 januari 2014 een eerste maal asiel aanvroeg en dat u op 6 juni 2014 een eerste keer gehoord werd op de zetel van het CGVS, vijf maanden nadat u asiel aanvroeg (zie administratief dossier). U had dus ruim de tijd zich te informeren over de houding van de Belgische autoriteiten tegenover het besnijden van meisjes voor het plaatsvinden van het gehoor. Aangezien u stelt dat uw vrees voor besnijdenis van uw dochter de werkelijke aanleiding was voor uw vertrek uit uw land (zie verklaring meervoudige aanvraag pt. 15, document AREF en gehoor CGVS d.d. 26/01/2015, p. 8, 12), zou men dan ook verwachten dat u zich hierover onmiddellijk bij aankomst (of in elk geval binnen de vijf maanden) geïnformeerd zou hebben." Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Waar zij stelt dat FGM een gevoelig onderwerp is, dat het taboe is en dat hierover niet zomaar open wordt gepraat, dient te worden opgemerkt dat, zo al aangenomen zou kunnen worden dat dit haar er initieel van weerhouden zou kunnen hebben om hiervan melding te maken, dit hoegenaamd niet kan verklaren waarom zij dit naliel dit te doen gedurende haar hele eerste asielprocedure. Verzoekster werd tijdens haar eerste asielaanvraag meermaals op de vertrouwelijkheid van de asielprocedure en op het belang van het afleggen van volledige, juiste en waarheidsgetrouwe verklaringen gewezen. Bovendien had zij de mogelijkheid om van voormelde vrees schriftelijk melding te maken in het verzoekschrift bij de RvV. Zij liet echter na dit te doen. Dat verzoekster gedurende haar hele asielprocedure nog van slag zou zijn geweest door de bomaanslag kan, nog daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van haar betrokkenheid bij deze aanslag, evenmin worden aangenomen. Verzoekster toont dit niet aan en vermeldde tijdens haar eerste asielprocedure niet dat (de impact van) deze bomaanslag haar zou verhinderen om belangrijke aspecten van haar vrees onvermeld te laten. Voorts werd zij meermaals gewezen op het belang van het afleggen van volledige, juiste en waarheidsgetrouwe verklaringen. Dit alles klemmt nog des te meer nu verzoekster de vrees voor een besnijdenis blijkens haar voormelde verklaringen tijdens de eerste asielprocedure niet enkel onvermeld liet doch tevens meermaals en uitdrukkelijk ontkende.

Verzoekster laat de bestreden beslissing daarenboven volledig onverlet waar gesteld wordt:

"Er dient immers te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw voorgehouden vrees voor besnijdenis van uw dochter in het geheel onaannemelijk zijn, omdat uw verklaringen tijdens uw tweede asielaanvraag, inclusief de inhoud van uw verklaringen voor AREF, incoherent zijn met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag. Vooreerst verklaarde u bij AREF (volgens het document van AREF dat u voorlegt) dat u in Agboyi woonde met uw man en kinderen.

Nadat uw schoonfamilie langskwam om uw kinderen te besnijden, besloten u en uw man het dorp te verlaten met de kinderen. Uw moeder kwam in januari 2013 naar Lagos en nam jullie mee naar Tudun Wada (zie document AREF). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u in Agboyi woonde met uw vader, uw moeder en de andere vrouwen van uw vader (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 4). Omdat zijn familie (dus de familie van uw vader) u na de dood van uw vader lastigviel en jullie geen andere plek hadden om naartoe te gaan, ging u met uw moeder, uw man, uw jongere zus en uw kinderen in januari 2013 naar Tudun Wada, Kaduna (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 5)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet dienstig aanvecht, onverminderd gehandhaafd.

Evenmin voert verzoekster enig concreet argument aan ter weerlegging van volgende motieven:

"Tot slot dient opgemerkt dat u beweert dat u van een vriendin hoorde dat uw schoonfamilie nog steeds naar u op zoek is. Telkens wanneer uw vriendin hen tegenkomt, vragen zij waar u bent. (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 10.) Gevraagd hoe u in contact kwam met deze vriendin, stelt u dat u haar nummer uit uw hoofd kende (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 3). Nochtans verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u met niemand in Nigeria contact hield, omdat u van niemand het nummer kende (CGVS d.d. 6/6/2014 p. 9). Het is dan ook niet ernstig nu te beweren dat u het nummer van een vriendin die u informatie over uw situatie in Nigeria kon verschaffen, gewoon uit uw hoofd kende." Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Zij blijven, gezien verzoekster deze niet dienstig weerlegt, onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"U stelt te vrezen dat uw dochters in Nigeria besneden zullen worden worden (zie gehoorverslag CGVS d.d. 26/01/2015, p. 5 en gehoorverslag CGVS d.d. 16/11/2016, p. 5, 6). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat in een 10-tal zuidelijke staten in Nigeria een wettelijk verbod geldt op vrouwenbesnijdenis. De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Ook blijkt uit diverse bronnen dat in Nigeria reeds sinds meer dan 10 jaar campagne gevoerd wordt tegen vrouwenbesnijdenis, zowel door buitenlandse als Nigeriaanse organisaties en zowel door NGO's als door de Nigeriaanse overheid zelf. Desondanks had u geen weet van organisaties die zich inzetten om vrouwenbesnijdenis te voorkomen en heeft u geen idee van de houding van de overheid tegenover besnijdenis (CGVS d.d. 26/01/2015, p. 13). Nochtans zou men van u, die asiel aanvraagt om een besnijdenis van haar dochters te voorkomen en dus stelt tegen besnijdenis gekant te zijn, mogen verwachten dat u op de hoogte bent van de inspanningen die men levert om vrouwenbesnijdenis tegen te gaan."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven andermaal geen concrete en dienstige argumenten aan. Bijgevolg slaagt zij er niet in deze te ontcrachten. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster beter op de hoogte zou zijn omtrent het voorgaande indien zij werkelijk vreesde dat haar dochters in Nigeria zouden worden besneden. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende vrees voor een besnijdenis van haar dochters.

De loutere verwijzing naar informatie over de prevalentie van FGM in Nigeria kan niet volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Uit de informatie in het dossier kan niet worden afgeleid dat het loutere behoren tot verzoeksters etnie en de loutere herkomst van verzoekster zouden kunnen volstaan om het bestaan van de voormelde vrees aannemelijk te maken. Deze informatie is verder van algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon of deze van haar dochters. Zulke algemene informatie kan geenszins volstaan om te besluiten dat verzoeksters dochters bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviseerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, kennelijk in gebreke. Dit geldt nog des te meer nu uit de medische attesten in het administratief dossier (map 'documenten') blijkt dat verzoekster zelf evenmin besneden is.

Aan het attest van AREF kan geen bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst is het, omwille van dezelfde redenen als deze omtrent het niet eerder vermelden van de beweemde vrees voor een besnijdenis van haar dochters, niet ernstig dat verzoekster dit attest slechts in het kader van haar tweede asielaanvraag neerlegt. Het zou immers reeds dateren van in 2013. Verder betreft het een stuk dat in wezen door om het even wie met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld.

Voorts werd reeds hoger vastgesteld dat de inhoud van het attest niet kan worden gerijmd met een aantal van verzoeksters verklaringen.

Hoe dan ook vertoont dit attest een gesolliciteerd karakter, geeft dit slechts een overzicht van een aantal gebeurtenissen die volgens verzoeksters verklaringen zouden hebben plaatsgevonden en spreekt het zich over de geloofwaardigheid of waarachtigheid van deze gebeurtenissen hoegenaamd niet uit. Bijgevolg vormt het geheel geen bewijs voor hetgeen er werkelijk gebeurde. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zulke documenten kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielaanvraag te herstellen. De overige documenten in het dossier bevatten geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.”.

Verzoeksters' moeder diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet dat de desbetreffende arrest niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

2.4.3. Noch de verklaringen van verzoekster J., noch de verklaringen van beide verzoeksters moeder in hoofde van verzoekster A. in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming vermogen de appreciatie van de Raad in voormeld arrest te wijzigen. Zowel verzoekster J. als verzoekster A. volharden dat zij besneden zullen worden door de familie van hun vader ingeval van terugkeer naar Nigeria (gehoorverslag van het CGVS van 30 november 2017 van verzoekster A. (hierna: CGVS-verslag A.), p. 5; gehoorverslag van het CGVS van 30 november 2017 van verzoekster J. (hierna: CGVS-verslag J.), p. 5). Verzoekster J. verklaart dat ze hoorde dat de familie van haar papa haar wil besnijden, maar kan dit niet concretiseren (*“Als je zegt dat ze jou willen besnijden. wie wil dat?”*, *“De familie van mijn papa.”*, *“Wie is dat dan?”*, *“Ik weet het niet.”*, *“Heb je dat al horen vertellen dat ze dat willen doen met jou?”*, *“Ik heb dat gehoord, ze hebben dat niet tegen mij gezegd. Je kon hen horen praten?”*, *“Ja.”*, *“Wie kwam dan naar jou huis?”*, *“Dat herinner ik me niet.”*, *“Hoe waren die mensen dan familie van je papa? Ooms of tantes of grootouders of andere familie?”*, *“Grootouders denk ik, ik weet het niet”*, *“Ken je hun namen?”*, *“Nee.”*, *“Of hoe jij hen aansprak?”*, *“Nee.”*, *“Wat zei je papa daar dan op, dat ze je wilden besnijden?”*, *“Hij zei ja.”*, *“Wanneer was dat ongeveer?”*, *“Ik weet het niet.”*, *“Lang voor ie vertrokken bent of kort ervoor?”*, *“Dat herinner ik het me niet.”*, *“Hebben ze daar nog andere keren over gepraat?”*, *“Ik weet het niet ook niet.”*, *“Jij hebt dat één keer gehoord?”*, *“Ja.”*, *“Dan daarna, werd daar nog over gepraat of heb je iets gevraagd?”*, *“Nee.”*, CGVS-verslag J., p. 8-9). De Raad wijst erop dat redelijkerwijs ook van een jonge persoon kan worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven en familie. Verzoekster J.'s jonge leeftijd houdt niet in dat haar inherente verstandelijke vermogens dit kunnen beletten, minstens wordt dit niet aangetoond te meer nu zij binnen het gezin dit onderwerp veel besproken zullen hebben. Dat verzoekster J. aldus niet zou kunnen aanduiden wie haar zou willen besnijden is niet aannemelijk terwijl haar beweerde vervolgers haar eigen familieleden zouden zijn.

2.4.4. Voorts stelt de Raad vast dat beide verzoeksters moeder sinds januari 2014 in België verblijft, dat verzoekster J. pas in 2015 van Nigeria naar België gekomen is en dat zij gedurende die periode bij haar vader in Nigeria, die haar beweerdelijk wil besnijden, gewoond heeft. Indien beide verzoeksters vader, alsook diens familie, verzoekster J. daadwerkelijk wilde besnijden, dan kan niet worden ingezien dat dit niet meteen gebeurde toen verzoeksters moeder vertrok of in de tussentijdse periode. Bovendien verklaarde verzoeksters' moeder tijdens haar gehoor in het kader van haar tweede asielaanvraag (volgend verzoek) dat haar man verzoekster J. beschermde tegen zijn familie (gehoorverslag van het CGVS van 26 januari 2015 in het kader van de tweede asielaanvraag (volgend verzoek) van beide verzoeksters moeder, p. 11). Uit voorgaande kan slechts blijken dat beide verzoeksters vader verzoeksters niet wil besnijden en dat hij steeds in staat was verzoekster J. te beschermen tegen besnijdenis voor zover verzoeksters gevolgd worden - wat niet het geval is. Dergelijke vaststellingen ondergraven verzoeksters' beweringen dat zij besneden zullen worden ingeval van terugkeer naar Nigeria.

2.4.5. Daarnaast merkt de Raad op dat zowel verzoekster J. als beide verzoeksters moeder in hoofde van verzoekster A. in onderhavig verzoek om internationale bescherming verklaren dat beide verzoeksters grootvader om het leven werd gebracht door de familie van beide verzoeksters vader omwille van de onenigheid omtrent de besnijdenis van verzoekster J. (CGVS-verslag J., p. 5; CGVS-verslag A., p. 5-6). Noch daargelaten dat twee derden van de mannen niet eens bekend zijn met het gebeuren (COI Focus *“Nigeria. vrouwelijke genitale verminking”* van 12 oktober 2015 (hierna: COI Focus)) wordt niet aangetoond dat één maan hierover determinerende beslissingen kan maken, noch

minder dat een grootvader hiervoor zou vermoord worden. Hoe dan ook deze verklaringen stemmen niet overeen met de verklaringen van beide verzoeksters moeder in het kader van haar eerder verzoeken tot internationale bescherming, waar zij naliert te vermelden dat haar vader (beide verzoeksters grootvader) zou zijn vermoord omwille van zijn standpunt ten aanzien van besnijdenis en zelfs stelde dat beide verzoeksters grootvader in 2005 was overleden aan een hartaanval (gehoorverslag van het CGVS van 6 juni 2014 in het kader van de eerste asielaanvraag van beide verzoeksters moeder, p. 8; gehoorverslag van het CGVS van 26 januari 2015 in het kader van de tweede asielaanvraag van beide verzoeksters moeder, p. 7-8). Dergelijke incoherente verklaringen over de dood van de grootvader, tonen aan dat de verklaringen van verzoekster J. en van beide verzoeksters moeder in hoofde van verzoekster A. niet op waar gebeurde feiten berusten en het asielrelaas van verzoeksters hun moeder wordt gewijzigd omwille in de passen in de thans nieuwe asielaanvragen van verzoeksters. Het is dan ook geheel ongeloofwaardig dat een man, beide verzoeksters grootvader, zou worden vermoord omwille van zijn weerstand tegen de beweemde toekomstige besnijdenis van verzoekster J..

Waar verzoeksters in het verzoekschrift aanhalen dat hun moeder reeds in het kader van haar tweede asielaanvraag (volgend verzoek) heeft aangegeven dat haar vader *“overleden is aan een hartaanval, maar ze heeft ook verklaard dat dit was nadat hij bezocht werd door de familie van haar man die hem kwaad wou aandoen, en dat ze gelooft dat dit door zwarte magie of voodoo is (CGVS van 26 01 2015, pg 11)”*, merkt de Raad op dat zij dit hoe dan ook niet vermeld heeft in het kader van haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming). Indien verzoeksters' moeder werkelijk geloofde dat haar vader door toedoen van haar schoonfamilie zou zijn omgekomen, dan kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeksters' moeder hiervan melding zou maken, *quod non*.

2.4.6. Bovendien blijkt uit de informatie omtrent besnijdenis toegevoegd aan het administratief dossier (Home Office *“Country Policy and Information Note, Nigeria: female genital mutilation”* van februari 2017; COI Focus *“Nigeria. vrouwelijke genitale verminking”* van 12 oktober 2015 (COI Focus)) dat de algemene prevalentiegraad in Nigeria volgens de *“Demographic and Health Survey”* in 2013 24,8 procent bedroeg. Volgens dezelfde studie werden 16,9 procent van de meisjes tussen 0 en 14 jaar besneden (COI Focus, p. 6). Uit deze informatie blijkt dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal besnijdenissen en dat generatie na generatie minder besneden wordt. Voorts zijn er grote verschillen in de prevalentiegraad naargelang de staat. Verzoekster J. verklaart banden te hebben met zowel Lagos State als Kaduna State (CGVS-verslag J., p. 5), waar het prevalentiepercentage in 2013 respectievelijk 34,8 procent en 25,1 procent bedroeg (COI Focus, p. 10). Dit wijst er op dat een overgrote meerderheid van de meisjes er niet besneden worden. Aldus kan besnijdenis in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd. Dit was bovendien ook het geval met verzoeksters hun moeder en van eerste verzoekster J. die bij haar aankomst in België. Bovendien indien verzoeksters hun moeder werkelijk vreesde voor de besnijdenis van haar dochter dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat ze haar niet zou hebben achtergelaten in Nigeria. Anders oordelen over het vertrek van verzoeksters hun moeder zou immers betekenen dat ze wetens en willens haar dochter in groot gevaar achterliet. Dit kan, zoals hoger gesteld, niet blijken.

2.4.7. De twee door verzoeksters voorgelegde medische attesten van 4 oktober 2017 bevestigen slechts dat beide verzoeksters niet besneden zijn, wat niet betwist wordt. Een attest van niet-besnijdenis is geen bewijs dat verzoeksters ingeval van terugkeer naar Nigeria wel zou worden besneden.

2.4.8. Waar verzoekster J. aanvoert dat zij in slechte omstandigheden zou geleefd hebben tijdens haar verblijf bij haar vader, merkt de Raad op dat deze feiten geen aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming. Zo verklaart verzoekster J. dat zij steeds alle klusjes in huis moest opknappen en dat zij gepest en geslagen werd door haar stiefmoeder. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoekster J. dit niet spontaan aanhaalt, noch wanneer haar uitdrukkelijk gevraagd werd of zij nog andere elementen wou aanbrengen waardoor zij niet zou kunnen terugkeren naar Nigeria (*“Is er nog iets anders wat ie mij daarover nog wilt vertellen?”*, *“Nee.”*, *“Wil je mij nog andere dingen vertellen?”*, *“Nee.”*, *“Andere dingen die jij denkt die moeilijk zouden zijn of een probleem zou zijn als jullie zouden teruggaan naar Nigeria?”*, *“Ze zouden me besnijden. Dat is het.”*, *“Wil je verder nog iets nog iets vragen ?”*, *“Nee.”*, CGVS-verslag J., p. 10). Pas na een opmerking van verzoeksters advocaat wordt dit onderwerp aangesneden (CGVS-verslag, p. 11). Dat verzoekster J. naliert dit zelf aan te brengen, ondergraaft de ernst van haar beweringen. Voorts blijkt niet dat verzoekster J. in een klimaat zou zijn opgegroeid waar haar noden volledig genegeerd werden en zij verregaande mishandelingen onderging maar verzoeksters J. beschrijft eerder (gebruikelijke) discussies rond huishoudelijke taken. Bovendien verklaart zij dat haar vader wel lief voor haar was, maar niet altijd haar kant koos en boos kon zijn (CGVS-verslag J., p.12). Zij toont echter niet aan dat dit de grenzen van een redelijke opvoeding overschrijdt.

Nergens kan blijken dat verzoeksters vader niet zou optreden indien verzoekster J. verregaande mishandeling zou hebben ondergaan. Integendeel, hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeksters vader haar beschermde tegen besnijdenis, zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij haar, indien ze mishandeld zou worden, evenzeer in bescherming zou nemen. Daarnaast kan worden opgemerkt dat verzoekster J. eerst verklaarde dat zij tot aan haar vertrek naar België naar school zou zijn gegaan in Nigeria (CGVS-verslag J., p. 8), doch even later stelde dat zij niet naar school ging wanneer zij bij haar vader verbleef (CGVS-verslag J., p. 12). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geschetste omstandigheden waarin verzoekster bij haar vader zou hebben gewoond en lijken eerder op verzinsels in het kader van onderhavige procedure. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan verzoekster J.'s verklaringen in een milieu te hebben verbleven dat aanleiding kan geven tot internationale bescherming.

2.4.9. Waar verzoeksters verwijzen naar het Asyls rapport, dat handelt over de situatie in Nigeria met betrekking tot huiselijk geweld, merkt de Raad op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeksters in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeksters blijven hiertoe in gebreke, zoals hierboven werd vastgesteld.

2.4.10. Waar verzoeksters verwijzen naar het belang van het kind en de schending aanvoeren van de artikelen 4, 14, § en 24 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003, artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest, dient te worden opgemerkt dat de algemene bepaling dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Nergens kan worden uit afgeleid dat de toekenning van internationale bescherming aan een Nigeriaanse minderjarige, zonder aan de criteria te voldoen, in haar belang zou zijn.

2.4.11. Verzoeksters halen tevens verscheidene rapporten - *"Kinderrechtencomité, Algemene Commentaar 14"*, *"BCHV, december 2014, Asiel en de bescherming van kwetsbaarheid Inoverwegingname van de minderjarigheid en trauma in de Belgische asielprocedure"*; *"UNHCR, The heart of the matter, Assessing Credibility when Children Apply for Asylum in the European Union"*; *"UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"*; *"BCHV, Kinderen in asiel: rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang"* - aan die handelen over de minderjarigen in de asielprocedure. Verzoeksters tonen echter niet aan dat de commissaris-generaal geen rekening zou gehouden hebben met verzoeksters' minderjarigheid. In deze blijkt immers dat de commissaris-generaal op diverse punten rekening gehouden heeft met verzoeksters' minderjarigheid. Aan verzoeksters werd een voogd toegewezen, hun moeder, die hen eveneens heeft bijgestaan bij het doorlopen van de asielprocedure. Verzoeksters J. en A. werden op 30 november 2017 gehoord op het Commissariaat-generaal in aanwezigheid van hun voogd (moeder) en raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid kregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Tevens werd de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissingen erop gewezen dat verzoeksters minderjarig zijn en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is.

Aldus werd *in casu* ook vastgesteld dat verzoeksters niet alleenstaand zijn maar leven in gezinsverband met hun moeder. Verzoeksters kunnen geen nood aan internationale bescherming aantonen zodat niet kan worden ingezien waarom ze als Nigeriaanse kinderen niet tezamen met hun moeder kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Evenmin wordt toegelicht waarom hun moeder (en hun Nigeriaanse vader) hun belangen niet kan waarnemen. Waar verzoeksters ter terechtzitting economische en educatieve argumenten aanvoeren kunnen ze geen aanleiding geven tot een beschermingsstatus voorzien bij artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.12. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 (Kwalificatierichtlijn) dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken.

De omzettingstermijn van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

Hoe dan ook uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoeksters' aanvraag om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeksters afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoeksters wensten mee te delen *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

Hieruit blijkt duidelijk dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeksters gaan er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van *"gedeelde bewijslast"* is, enkel een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeksters om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van documenten.

2.4.13. Bovendien voeren verzoeksters een schending aan van artikel 60 van het Verdrag van de Raad van Europa rond het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna Verdrag van Istanbul), gesloten op 11 mei 2011 in Istanbul door alle 47 lidstaten van de Raad van Europa en op 1 augustus 2014 in werking getreden, aan. Op 1 maart 2016 is de Wet houdende instemming met het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, gedaan te Istanbul op 11 mei 2011 verschenen in het Belgisch Staatsblad. Overweging 31 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) verwijst naar dit verdrag *"Nationale maatregelen betreffende de herkenning en documentatie van symptomen en tekenen van foltering of andere ernstige vormen van fysiek of psychisch geweld, inclusief seksueel geweld, in onder deze richtlijn vallende procedures kunnen onder meer gebaseerd zijn op het Handboek betreffende het effectief onderzoeken en documenteren van foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing (Protocol van Istanboel) (Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment)"*. Gendergerelateerd geweld tegen vrouwen werd opgenomen in het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Artikel 48/3, § 2, tweede lid a) en f) van de Vreemdelingenwet heeft deze bepalingen geïmplementeerd. De Raad ziet niet in, noch wordt dit toegelicht, wat artikel 60 van bovenstaand Verdrag van Istanbul toevoegt.

2.4.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeksters hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Nigeria geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de “COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram” van 12 april 2016, stelt de Raad immers vast dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters' land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar zij afkomstig zijn. Zoals hierboven werd vastgesteld, hebben verzoeksters banden met de staat Lagos en Kaduna. Na grondige analyse van de beschikbare informatie wordt vastgesteld dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Lagos in Nigeria actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voor genoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeksters een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoeren, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu*, enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeksters, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK